

ՔԱՌԵԱԿՆԵՐ

Դուն եղիր փառոս, խաւարին մէջ խոր,
Սէրդդ, լոյսի պէս, ծովուն վերեւ, բաց,
Շողովըդ կանչէ նաւերը մոլոր.
Ի՞նչ փոյթ, որ այդպէս, այրիս անիմաց:

Մարդոց սուսերուն, չարախօսութեանց
Եւ զրոպարսութեանց, շատ եմ տեսնում զոն.
Հասեր եմ նորէն հոս, նակասքս բաց,
Ցաւով բեռնաւոր, բախտէս սակայն զոն:

ԴՈՒՆ ԵՒ ԵՍ ՊԱՅՔԱՐԻ ԿՐԿԷՍ

Ի՞նչ եմ ես,
Կրկէս,
Բարիի եւ Զարի
Պայքարի:

Ի՞նչ ես դուն,
Նոյն:

Հոգւոյս մէջ, հոգւոյդ մէջ,
Սասանան եւ Աստուած
Պայքարի եմ մրտաժ
Անվերջ:

Պայքարէն այդ անա,
Կը ծընին
Խինդ եւ երգ,
Վիշտ եւ վերք,
Սէր եւ մահ:

Մ. ՄԱՆՈՒԿԵԱՆ

